



Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 18 października 2018 r. *

Odwołanie – Dumping – Rozporządzenie (WE) nr 397/2004 – Przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu – Zachowanie interesu prawnego

W sprawie C-100/17 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 24 lutego 2017 r.,

Gul Ahmed Textile Mills Ltd, z siedzibą w Karaczi (Pakistan), reprezentowana przez adwokata L. Ruessmanna i J. Becka, solicitor,

wnosząca odwołanie,

w której pozostałymi uczestnikami postępowania są:

Rada Unii Europejskiej, reprezentowana przez J.P. Hixa, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez R. Bierwagena i C. Hippra, Rechtsanwältin.

strona pozwana w pierwszej instancji,

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.F. Brakelanda i N. Kuplewatzkiego, działających w charakterze pełnomocników,

interwenient w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: T. von Danwitz, prezes siódmej izby pełniący obowiązki prezesa czwartej izby, K. Jürimäe, C. Lycourgos, E. Juhász (sprawozdawca) i C. Vajda sędziowie,

rzecznik generalny: E. Sharpston,

sekretarz: L. Hewlett, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 25 stycznia 2018 r.,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 22 marca 2018 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: angielski.

Wyrok

- 1 W swym odwołaniu Gul Ahmed Textile Mills Ltd (zwana dalej „Gul Ahmed”) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 15 grudnia 2016 r., Gul Ahmed Textile Mills/Rada (T-199/04 RENV, niepublikowanego, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2016:740), w którym Sąd oddalił jej skargę o stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (WE) nr 397/2004 z dnia 2 marca 2004 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej pochodzącej z Pakistanu (Dz.U. 2004, L 66, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 50, s. 26, zwanego dalej „spornym rozporządzeniem”) w zakresie, w jakim dotyczy Gul Ahmed.

Okoliczności powstania sporu i sporne rozporządzenie

- 2 Na potrzeby niniejszego postępowania okoliczności powstania sporu można streścić następująco:
- 3 Gul Ahmed jest pakistańską spółką, która produkuje i wywozi do Unii Europejskiej bieliznę pościelową.
- 4 W wyniku skargi złożonej w dniu 4 listopada 2002 r. Komisja Europejska wszczęła postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu bielizny pościelowej wykonanej z włókna bawełnianego czystego lub z domieszką włókien sztucznych lub lnu (przy czym len nie stanowił włókna dominującego), bielonej, farbowanej lub z nadrukiem pochodzącej z Pakistanu w okresie od 1 października 2001 r. do 30 września 2002 r. Badanie tendencji właściwych dla oceny szkody obejmowało okres od 1999 r. do końca okresu objętego dochodzeniem.
- 5 W dniu 10 grudnia 2003 r. Komisja wysłała do wnoszącej odwołanie ogólny końcowy dokument informacyjny wskazujący okoliczności i motywy, dla których proponowała ona przyjęcie ostatecznego cła antydumpingowego, a także skierowany do wnoszącej odwołanie szczegółny końcowy dokument informacyjny. Pismem z dnia 5 stycznia 2004 r. wnosząca odwołanie zakwestionowała wnioski Komisji przedstawione w tych dokumentach. Pismami z dnia 16 lutego 2004 r. wnosząca odwołanie przedstawiła Komisji pozostałe informacje.
- 6 W dniu 17 lutego 2004 r. Komisja udzieliła odpowiedzi na pismo z dnia 5 stycznia 2004 r. Pomimo dokonania pewnych korekt w swych obliczeniach instytucja ta potwierdziła wnioski, do których doszła w dokumentach informacyjnych wskazanych w poprzednim punkcie. Pismem z dnia 27 lutego 2004 r. wnosząca odwołanie zwróciła uwagę na błędy, jakie Komisja popełniła w swojej ocenie.
- 7 W dniu 2 marca 2004 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła sporne rozporządzenie.
- 8 W motywie 70 spornego rozporządzenia Rada określiła łączny średni margines dumpingu wynoszący 13,1% mający zastosowanie do wszystkich pakistańskich producentów eksportujących.
- 9 Następnie, w części dotyczącej analizy ceny w ramach ogólnego badania szkody poniesionej przez przemysł Unii, Rada w motywie 92 tegoż rozporządzenia stwierdziła, że średnie ceny 1 kg produktu wytwarzanego przez producentów Unii stopniowo wzrastały w analizowanym okresie, a w celu dokonania oceny tej zmiany należy przypomnieć, iż średnia cena pokrywa zarówno pozycje wysoko-, jak i niskowartościowe odnośnego produktu, przy czym „przemysł [Unii] został zmuszony do zwiększenia sprzedaży droższych produktów niszowych, ponieważ ich sprzedaż na rynku masowym została wyparta przez produkt przywożony z krajów o niższych kosztach wytwarzania”.
- 10 W motywie 101 spornego rozporządzenia Rada stwierdziła, że sytuacja przemysłu unijnego uległa pogorszeniu, podnosząc jednocześnie, że średnie ceny sprzedaży producentów włączonych do próby statystycznej „wykazały tendencję rosnącą w omawianym okresie, co jednak jest częściowo wynikiem zwiększenia sprzedaży droższych produktów niszowych”.

- 11 W ogólnej części poświęconej analizie związku przyczynowego Rada w ramach badania wpływu przywozu będącego przedmiotem dumpingu stwierdziła w istocie w motywach 104 i 105 spornego rozporządzenia, że zarówno wielkość przywozu bawełnianej bielizny pościelowej z Pakistanu do Unii, jak i odpowiadający mu udział w rynku Unii zwiększyły się. Ponadto Rada stwierdziła, że „w kwestii cen ustalono, iż ceny przywożonych produktów dumpingowych były znacznie niższe od cen przemysłu [Unii], jak również cen innych eksporterów z państw trzecich. Ponadto stwierdzono, iż przemysł [Unii] został zmuszony do wycofania się z tanich segmentów rynku, na których pozycja towarów przywiezionych z Pakistanu jest silna, co również potwierdziło związek przyczynowy między dumpingowym przywozem a szkodą poniesioną przez przemysł [Unii]”.
- 12 Wreszcie w ramach analizy wpływu innych czynników Rada w motywie 109 spornego rozporządzenia stwierdziła, że przywóz z państw trzecich innych niż Indie i Pakistan zwiększył się w okresie objętym postępowaniem. W tym zakresie Rada podkreśliła, że „biorąc pod uwagę powiązania między spółkami tureckimi a [spółkami z Unii], dochodzi do pewnej integracji rynkowej w formie handlu między producentami eksportującymi z Turcji, a podmiotami gospodarczymi [z Unii], co sugeruje, iż decyzja o dokonaniu przywozu towarów z tego kraju nie jest uwarunkowana wyłącznie ceną. Potwierdzają to średnie ceny omawianego produktu pochodzącego z Turcji w okresie postępowania, prawie o 45% wyższe od cen produktu wytworzonego w Indiach i o 34% od produktu z Pakistanu. Z tego względu mało prawdopodobne jest, by przywóz towarów z Turcji naruszył związek przyczynowy istniejący między dumpingowym przywozem z Pakistanu a szkodą poniesioną przez przemysł [Unii]”.
- 13 W motywie 112 spornego rozporządzenia Rada podniosła na koniec, że „argumentowano, iż popyt na bieliznę pościelową produkowaną przez przemysł [Unii] zmniejszył się pod względem wielkości z tego powodu, iż [...] przemysł [Unii] koncentrował się na najwyższej kategorii cenowej, gdzie wielkość sprzedaży jest niższa. Jednakże, jak już wcześniej stwierdzono, całkowita konsumpcja bielizny pościelowej w [Unii] w omawianym okresie nie zmniejszyła się, lecz raczej zwiększyła. Większość producentów [z Unii] oferuje inne linie produktowe dla różnych segmentów rynku. Droższe marki generują wysokie marże, lecz są sprzedawane w małych ilościach. W celu maksymalizacji wykorzystania zdolności produkcyjnych i pokrycia stałych kosztów produkcji przemysł [Unii] potrzebuje również sprzedaży dużych ilości w segmencie tańszych produktów. Brak dowodów na spadek popytu w tym segmencie rynku. Z drugiej strony segment ten jest w coraz większym stopniu przejmowany przez tanie produkty z przywozu, które wyrządzają szkodę przemysłowi [Unii]. Biorąc pod uwagę całościowy wzrost konsumpcji, który nie ogranicza się do konkretnego segmentu rynkowego, nie można uznać, iż zmniejszenie popytu stanowiło naruszenie związku przyczynowego między dumpingowym przywozem z Pakistanu a szkodą poniesioną przez przemysł [Unii]”.
- 14 Zgodnie z art. 1 ust. 1 spornego rozporządzenia na przywóz bawełnianej bielizny pościelowej z Pakistanu, objętej kodami Nomenklatury scalonej wymienionymi w tym rozporządzeniu, zostało nałożone cło antydumpingowe, którego stawka wynosiła 13,1%.
- 15 W następstwie częściowego przeglądu okresowego, ograniczonego do dumpingu, przeprowadzonego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 11, t. 10, s. 45, zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”), w oparciu o nowy okres objęty dochodzeniem od 1 kwietnia 2003 r. do 31 marca 2004 r., Rada zmieniała sporne rozporządzenie, przyjmując rozporządzenie (WE) nr 695/2006 z dnia 5 maja 2006 r. (Dz.U. 2006, L 121, s. 14), które wprowadziło nowe stawki ceł antydumpingowych wynoszące od 0 do 8,5%. Zważywszy na dużą liczbę współpracujących producentów eksportujących, dokonano doboru próby spółek, w skład której wchodziła wnosząca odwołanie. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego stosowana do jej produktów została ustalona na 5,6%.
- 16 Zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego tak ustalone ostateczne cło antydumpingowe wygasło w dniu 2 marca 2009 r., czyli pięć lat po jego nałożeniu.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 17 W dniu 28 maja 2004 r. Gul Ahmed wniosła do Sądu skargę o stwierdzenie nieważności spornego rozporządzenia.
- 18 W skardze tej podniesiono pięć zarzutów, dotyczących odpowiednio:
- naruszenia, w odniesieniu do wszczęcia dochodzenia, art. 5 ust. 7 i 9 rozporządzenia podstawowego oraz art. 5.1 i 5.2 Porozumienia o stosowaniu artykułu VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „kodeksem antydumpingowym z 1994 r.”), znajdującego się w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. (Dz.U. 1994, L 336, s. 1);
 - oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 2 ust. 3 i 5 oraz art. 18 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, a także naruszenia kodeksu antydumpingowego z 1994 r. w zakresie obliczania wartości normalnej;
 - naruszenia art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego, kodeksu antydumpingowego z 1994 r. oraz obowiązku przedstawienia odpowiedniego uzasadnienia nałożonego przez art. 253 WE w zakresie korekty z tytułu zwrotu należności celnych, do której doszło przy porównywaniu wartości normalnej i ceny eksportowej;
 - oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 3 ust. 1–3 i 5 rozporządzenia podstawowego, a także naruszenia kodeksu antydumpingowego z 1994 r. w zakresie ustalenia istnienia istotnej szkody;
 - oczywistego błędu w ocenie i naruszenia art. 3 ust. 6 i 7 rozporządzenia podstawowego oraz kodeksu antydumpingowego z 1994 r. w zakresie dotyczącym ustalenia związku przyczynowego pomiędzy przywozami stanowiącymi rzekomo przedmiot dumpingu i podnoszoną szkodą.
- 19 Sąd w wyroku z dnia 27 września 2011 r., Gul Ahmed Textile Mills/Rada (T-199/04, niepublikowanym, EU:T:2011:535), bez badania podniesionych przed nim pozostałych zarzutów, uznał za uzasadnioną trzecią część zarzutu piątego z uwagi na to, że Rada naruszyła prawo poprzez brak zbadania, czy na podstawie art. 3 ust. 7 rozporządzenia podstawowego zniesienie wcześniejszych ceł antydumpingowych i ustanowienie ogólnego systemu preferencyjnego na rzecz Pakistanu skutkowało przerwaniem związku przyczynowego między przywozem dumpingowym z Pakistanu a szkodą poniesioną przez przemysł Unii, oraz stwierdził nieważność spornego rozporządzenia w zakresie, w jakim dotyczy Gul Ahmed.
- 20 Rada, popierana przez Komisję, wniosła odwołanie od tego wyroku i zwróciła się o jego uchylenie.
- 21 Wyrokiem z dnia 14 listopada 2013 r., Rada/Gul Ahmed Textile Mills (C-638/11 P, EU:C:2013:732), Trybunał uchylił wyrok z dnia 27 września 2011 r., Gul Ahmed Textile Mills/Rada (T-199/04, niepublikowany, EU:T:2011:535) i przekazał sprawę Sądowi do ponownego rozpoznania.
- 22 W dniu 26 listopada 2015 r. odbyła się przed Sądem rozprawa w sprawie T-199/04 RENV. Na tej rozprawie Rada, popierana przez Komisję, podniosła, że Gul Ahmed nie miała już interesu prawnego w zakresie niniejszego postępowania.
- 23 Uzasadniając ten zarzut, obydwie instytucje podniosły, że cła antydumpingowe wprowadzone spornym rozporządzeniem wygasły w dniu 2 marca 2009 r., a zatem wywóz produktu objętego postępowaniem nie podlegał już tym cłom. Wskazały także, iż zgodnie z art. 46 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej termin przedawnienia roszczeń odszkodowawczych o naprawienie szkody wyrządzonej zastosowaniem odnośnych ceł upłynął w dniu 1 marca 2014 r., zaś roszczenie o uzyskanie zwrotu ceł antydumpingowych zgodnie z art. 236 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92

z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. 1992, L 302, s. 1 – wyd. spec. w jęz. polskim, rozdz. 2, t. 4, s. 307) także uległo przedawnieniu. Zdaniem tych instytucji stwierdzenie nieważności będące przedmiotem skargi nie mogło już zatem przynieść Gul Ahmed żadnej korzyści.

- 24 Sąd wyznaczył Gul Ahmed termin dwóch tygodni od daty rozprawy dla przedłożenia uwag dotyczących podniesionego zarzutu opartego na utraceniu interesu prawnego.
- 25 Gul Ahmed przedstawiła swoje uwagi w piśmie z dnia 10 grudnia 2015 r., w którym stwierdziła, że wciąż zachowuje interes prawny w sprawie. Przedstawione przez nią w związku z tym argumenty dotyczyły, po pierwsze, jej interesu w odzyskaniu kosztów postępowania od Rady, po drugie, możliwości wniesienia w przyszłości powództwa odszkodowawczego w celu uzyskania naprawienia szkody wyrządzonej przez brak rozstrzygnięcia sprawy przez sądy Unii w rozsądnym terminie, po trzecie, szans na uzyskanie przez nią zwrotu zapłaconego ostatecznego cła antydumpingowego, po czwarte, jej interesu w zapewnieniu, by podobne naruszenie prawa nie powtórzyło się w przyszłości, oraz po piąte, możliwości przywrócenia jej reputacji poprzez kontynuowanie postępowania.
- 26 Komisja i Rada przedstawiły swoje stanowiska w pismach z dnia 6 i 20 stycznia 2016 r. Zasadniczo wniosły one, by Sąd oddalił argumentację podniesioną przez Gul Ahmed i orzekł, że spółka ta utraciła wszelki interes prawny w sprawie.
- 27 W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił skargę Gul Ahmed.

Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

- 28 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o uchylenie zaskarżonego wyroku i obciążenie Rady kosztami postępowania odwoławczego i postępowania przed Sądem.
- 29 Rada i Komisja wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

W przedmiocie odwołania

- 30 Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty, oparte, po pierwsze, na fakcie, że Sąd orzekając, iż nie było konieczne rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego z uwagi na to, że Gul Ahmed nie posiadała już interesu prawnego, naruszył art. 36 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczący wymogu uzasadnienia wyroków oraz naruszył prawo, a po drugie, na fakcie, że Sąd dopuścił się szeregu naruszeń prawa i wypaczył okoliczności faktyczne, odrzucając jej zarzut piąty.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 31 Zarzut pierwszy dotyczy uzasadnienia zaskarżonego wyroku zawartego w jego pkt 42–60. Dzieli się on na cztery części.
- 32 W części pierwszej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi w istocie, że w pkt 49, 57 i 60 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia oraz art. 129 regulaminu postępowania przed Sądem, wymagając, aby Gul Ahmed wykazała utrzymujący się interes prawny w ramach postępowania mającego doprowadzić do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia,

podczas gdy jej zdaniem wykazanie interesu prawnego skarżącej jest wymagane wyłącznie w momencie wniesienia żądania obejmującego stwierdzenie nieważności odnośnego aktu, tak że gdy strona wykazała ten interes prawny, to strona, która powołuje się na zaniknięcie tego interesu, powinna ten fakt wykazać. Jej zdaniem Sąd naruszył również prawo do obrony, badając wyłącznie argumenty podniesione w celu wykazania utrzymywania się jej interesu prawnego, z pominięciem innych okoliczności sprawy.

- 33 W ramach części drugiej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 58 zaskarżonego wyroku, błędy dotyczące ustalenia ceny eksportowej oraz wartości normalnej, a także błędy dotyczące obliczenia dumpingu były błędami metodycznymi, które mogą się powtórzyć w przyszłości, a nie zwykłymi błędami rzeczowymi właściwymi tej sprawie, co powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia, tym bardziej że w ogólnym interesie Unii leży, aby takie nieprawidłowości, stanowiące naruszenie art. 2 rozporządzenia podstawowego zostały ukarane.
- 34 W ramach części trzeciej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie krytykuje pkt 58 zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdzając, że korekty z tytułu zwrotu należności celnych, zgodnie z art. 2 ust. 10 rozporządzenia podstawowego zostały częściowo odrzucone, gdyż wniosek ten nie został poparty żadnym odpowiednim dowodem, Sąd naruszył ciężący na nim obowiązek uzasadnienia.
- 35 W części czwartej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi, że nie odpowiedział na argument, zgodnie z którym odmowa uznania wystąpienia interesu prawnego w związku ze stwierdzeniem nieważności aktów nieprowadzących do pobrania kwot i wygasających przed wydaniem przez Sąd orzeczenia co do ważności tych aktów, powodowałyby, że akty te wymknęłyby się spod wszelkiej kontroli sądowej i stanowiłyby naruszenie art. 263 TFUE, jak orzekł już Sąd w wyroku z dnia 18 marca 2009 r., *Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Rada* (T-299/05, EU:T:2009:72).
- 36 Rada i Komisja kwestionują argumenty wnoszącej odwołanie.

Ocena Trybunału

- 37 W odniesieniu do części pierwszej zarzutu pierwszego zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Interes ten zakłada, że stwierdzenie nieważności tego aktu może samo w sobie wywołać skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść. Dowód na istnienie takiego interesu, który jest oceniany w dniu wniesienia skargi i stanowi pierwszą i podstawową przesłankę skargi do sądu, powinien być przedstawiony przez skarżącego (zob. podobnie wyrok z dnia 4 czerwca 2015 r., *Andechser Molkerei Scheitz/Komisja*, C-682/13 P, niepublikowany, EU:C:2015:356, pkt 25–27 i przytoczone tam orzecnictwo).
- 38 Ponadto interes ten powinien być zachowany do czasu zakończenia postępowania, a sąd rozpoznający skargę może w każdej chwili podnieść z urzędu brak interesu prawnego strony w podtrzymaniu jej żądania z uwagi na zdarzenie, które wystąpiło po wniesieniu skargi (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 października 1995 r., *Rendo i in./Komisja*, C-19/93 P, EU:C:1995:339, pkt 13; z dnia 17 września 2015 r., *Mory i in./Komisja*, C-33/14 P, EU:C:2015:609, pkt 57).
- 39 Jeżeli Sąd może w każdej chwili podnieść z urzędu kwestię dotyczącą brak zachowania interesu prawnego strony skarżącej, może on również zbadać tę kwestię, gdy zostanie ona podniesiona w ramach postępowania przez stronę, która powołuje się w tym celu na dostatecznie poważne okoliczności.

- 40 W ramach tego badania Sąd powinien zwrócić się do skarżącego o przedstawienie wyjaśnień w tej kwestii i stworzyć mu możliwość przedstawienia okoliczności uzasadniających w przekonujący sposób zachowanie przez niego interesu prawnego.
- 41 W niniejszej sprawie Rada i Komisja na rozprawie przed Sądem w dniu 15 listopada 2015 r. podniosły, że wydanie orzeczenia nie jest już konieczne z uwagi na zanik interesu prawnego skarżącej, powołując się w tym zakresie na istotne okoliczności. W następstwie tej rozprawy zwrócono się do wnoszącej odwołanie o przedstawienie wyjaśnień w tej kwestii i stworzono jej możliwość przedstawienia wszelkich dowodów, które miały zaprzeczyć twierdzeniom instytucji.
- 42 Sąd nie naruszył w związku z tym ciężaru dowodu ani ciężącego na nim obowiązku uzasadnienia, gdy orzekł, że nie było konieczne rozstrzygnięcie w przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego z uwagi na to, że po zbadaniu ogółu okoliczności faktycznych i prawnych, na które powołały się strony w zakresie zachowania interesu prawnego i co do których mogły przedstawić uwagi, uznał on, że wnosząca odwołanie nie uzasadniła we właściwy sposób, iż zachowała interes prawny dotyczący tych dwóch zarzutów mających prowadzić do stwierdzenia nieważności spornego rozporządzenia.
- 43 Ponadto wnosząca odwołanie twierdzi niesłusznie, że Sąd naruszył prawo do obrony, podczas gdy po zapewnieniu jej możliwości przedstawienia wyjaśnień w przedmiocie zarzutu opartego na zaniku interesu prawnego Sąd rozważył wszystkie okoliczności faktyczne i prawne, jakie przedstawiła wnosząca odwołanie w celu uzasadnienia zachowania tego interesu, co było obowiązkiem Sądu, jak wskazano w pkt 39 i 40 niniejszego wyroku.
- 44 Wynika stąd, że należy oddalić część pierwszą zarzutu pierwszego jako bezzasadną.
- 45 Co się tyczy części drugiej zarzutu pierwszego, należy zauważyć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału odwołanie musi dokładnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, do którego uchylecia zmierza, oraz argumenty prawne, które w szczegółowy sposób uzasadniają to żądanie, i nie może sprowadzać się bowiem w rzeczywistości do żądania ponownego rozpatrzenia skargi wniesionej do Sądu (zob. podobnie postanowienie z dnia 17 września 1996 r., *San Marco/Komisja*, C-19/95 P, EU:C:1996:331, pkt 37, 38).
- 46 W niniejszym przypadku wnosząca odwołanie ogranicza się do powołania się w swym odwołaniu na błędy metodologiczne w obliczeniach, bez sprecyzowania tych błędów oraz na nieścisłości w wynikach obliczenia dumpingu, nie wykazując przy tym powodów, dla których błędy te mogłyby powtórzyć się w przyszłości. Co więcej, jak podkreśliła rzecznik generalna w pkt 75 opinii, wnosząca odwołanie podniosła na rozprawie przed Trybunałem, że jej zdaniem Komisja oparła swoje ustalenia na arbitralnych wyborach dokonanych ad hoc, nie definiując jakiegokolwiek szczegółowej metodologii obliczeń. Wnosząca odwołanie przyznała zatem sama na rozprawie, że podnoszone błędy były właściwe dla okoliczności sprawy.
- 47 W konsekwencji część drugą należy odrzucić jako niedopuszczalną.
- 48 Co się tyczy części trzeciej zarzutu pierwszego, należy zauważyć, że jak podkreśliła rzecznik generalna w pkt 78 opinii, opiera się ona na oczywiście błędnej interpretacji pkt 58 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd ogranicza się do stwierdzenia, iż wnosząca odwołanie nie ma interesu prawnego z uwagi na to, że ustalenia zawarte w spornym rozporządzeniu, których zgodność z prawem kwestionuje ona, są ściśle związane ze szczególnymi okolicznościami sprawy rozstrzyganej przed nim. To w tym kontekście Sąd w pkt 58 zauważył jedynie, że Rada odmówiła w części korekty z tytułu zwrotu należności celnych z uwagi na brak odpowiednich dowodów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie.
- 49 W konsekwencji należy oddalić część trzecią zarzutu pierwszego jako bezzasadną.

- 50 Co się tyczy części czwartej zarzutu pierwszego, należy na wstępie zauważyć, że tok rozumowania przedstawiony przez Sąd w pkt 56 i 57 wyroku z dnia 18 marca 2009 r., Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Rada (T-299/05, EU:T:2009:72) miał bezpośrednio na celu podważenie argumentacji Rady przedstawionej w tej sprawie, streszczonej w pkt 44 tegoż wyroku, zgodnie z którą skarżące w tej sprawie nie miały już interesu prawnego w zakresie, w jakim po wniesieniu skargi o wniesienie nieważności rozporządzenie będące przedmiotem tej skargi wygasło, i nie zapłaciły one żadnego cła antydumpingowego na podstawie tegoż rozporządzenia.
- 51 Tymczasem należy podkreślić, że w zaskarżonym wyroku Sąd nie stwierdził zaniku interesu prawnego wnoszącej odwołanie wyłącznie z tych względów, że sporne rozporządzenie nie wywoływało już skutków w chwili, w której orzekał on w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, a wnosząca odwołanie nie wykazała, że zapłaciła cła antydumpingowe zgodnie z tym rozporządzeniem.
- 52 W celu stwierdzenia bowiem, że nie było już konieczne orzekanie w przedmiocie zarzutów drugiego i trzeciego, Sąd oparł się na pięciu argumentach, zgodnie z którymi, po pierwsze, chęć uzyskania zwrotu kosztów postępowania nie może być uznana za ważny powód uzasadniający zachowanie interesu prawnego przez wnoszącą odwołanie (pkt 52 zaskarżonego wyroku), po drugie, podnoszona przewlekłość tego postępowania również nie mogła uzasadniać zachowania jej interesu prawnego (pkt 53 zaskarżonego wyroku), po trzecie, wnosząca odwołanie nie wykazała zapłacenia celów antydumpingowych na podstawie spornego rozporządzenia, gdyż cła antydumpingowe uiszczane przez jej spółkę zależną zostały zapłacone nie na podstawie spornego rozporządzenia, lecz zgodnie z rozporządzeniem nr 695/2006, które dokonało jego zmiany (pkt 54 i 55 zaskarżonego wyroku), po czwarte, naruszenia prawa zawarte w spornym rozporządzeniu nie mogły powtórzyć się w oderwaniu od okoliczności sprawy (pkt 56–58) a, po piąte, argumenty oparte na przywróceniu reputacji skarżącej nie były uzasadnione (pkt 59).
- 53 Co więcej, należy zauważyć, że w pkt 54 tego wyroku Sąd stwierdził, że rozporządzenie nr 695/2006 ustaliło nową wartość normalną i dokonało jej porównania z ceną eksportową, uznając na tej podstawie, że wnosząca odwołanie nie miała już interesu prawnego w zakresie zarzutów drugiego i trzeciego, opartych odpowiednio na błędach zawartych w spornym rozporządzeniu przy ustaleniu wartości normalnej i porównaniu tej ostatniej z ceną eksportową w spornym rozporządzeniu, w braku jakiegokolwiek wniosku o zwrot należności celnych pobranych na podstawie tegoż rozporządzenia.
- 54 Otóż Sąd słusznie przyjął taki wniosek w zakresie, w jakim, jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 99 opinii, wnosząca odwołanie nie wykazała, że w terminie trzech lat od dnia powiadomienia o długu celnym, o którym mowa w art. 121 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiającego unijny kodeks celny (Dz.U. 2013, L 269, s. 1), złożyła wniosek do organów celnych o zwrot kwot zapłaconych na podstawie aktu, który uznała za niezgodny z prawem (zob. podobnie wyroki: z dnia 27 września 2007 r., Ikea Wholesale, C-351/04, EU:C:2007:547, pkt 67; a także z dnia 4 lutego 2016 r., C & J Clark International i Puma, C-659/13 i C-34/14, EU:C:2016:74, pkt 188 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 55 Wynika stąd, że wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie w ramach części czwartej zarzutu pierwszego odwołania, zaskarżony wyrok pozwala na zapoznanie się z powodami, dla których Sąd nie zastosował w niniejszej sprawie toku rozumowania przedstawionego w pkt 56 i 57 wyroku z dnia 18 marca 2009 r., Shanghai Excell M&E Enterprise i Shanghai Adeptech Precision/Rada (T-299/05, EU:T:2009:72).
- 56 W rezultacie zarzut pierwszy w odniesieniu do części czwartej musi również zostać oddalony jako bezzasadny, co oznacza, że zarzut ten należy oddalić w całości.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 57 W zarzucie drugim wnosząca odwołanie kwestionuje pkt 162, 163, 168, 169 i 170 zaskarżonego wyroku, w których Sąd oddalił jej zarzut piąty podniesiony na poparcie skargi o stwierdzenie nieważności, zgodnie z którym związek przyczynowy między przywozem bielizny pościelowej z Pakistanu oraz szkodą poniesioną przez przemysł Unii w tym sektorze został zakwestionowany, po pierwsze, przez skierowanie się tego przemysłu w stronę sektora produktów wysokiej jakości, a po drugie, zwiększenie przywozu pochodzącego od tureckich producentów powiązanych z producentami z Unii.
- 58 W części pierwszej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne, stwierdziwszy, w pkt 162 i 163 zaskarżonego wyroku, że skierowanie się przemysłu Unii w stronę wyższego segmentu rynku nie może być uznane za okoliczność podważającą związek przyczynowy między dumpingowym przywozem z Pakistanu a szkodą poniesioną przez ten przemysł, w sytuacji gdy w motywach 92 i 112 zaskarżonego rozporządzenia stwierdzono, że wielkość sprzedaży była niższa w tym sektorze. Dodaje ona, że Sąd naruszył prawo, nie udzielając odpowiedzi na podniesione przez nią argumenty, zgodnie z którymi przesunięcie działalności przemysłu Unii rozpoczęło się przed początkiem okresu objętego dochodzeniem.
- 59 W części drugiej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie podnosi, że w pkt 168 zaskarżonego wyroku Sąd przeinaczył informacje zawarte w spornym rozporządzeniu, uznawszy, że fakt, iż instytucje stwierdziły występowanie określonych powiązań między przemysłem Unii a innymi państwami nie oznacza samo w sobie, że wiedziały one o strategii delokalizacji, podczas gdy w motywie 109 spornego rozporządzenia stwierdzono występowanie powiązań między przemysłem Unii a przemysłem tureckim i pewnej integracji rynkowej przemysłu tureckiego, co wskazywało na występowanie strategii delokalizacji przemysłu Unii do Turcji.
- 60 Wnosząca odwołanie dodaje, że co się tyczy pkt 169 zaskarżonego wyroku, Sąd wypaczył okoliczności faktyczne, uznawszy, że stwierdziła ona, iż delokalizacja produkcji bielizny pościelowej przez przemysł Unii do innych państw naruszyła związek przyczynowy między szkodą poniesioną przez ten przemysł a przywozem z Pakistanu. Ponadto, jej zdaniem Sąd nie uzasadnił twierdzenia zawartego w pkt 170 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym motywy 109–111 spornego rozporządzenia wskazywały, że Rada dokonała oceny w wymaganym przez prawo zakresie wpływu przywozu odnośnego produktu z Turcji. Podnosi ona wreszcie, że zaskarżony wyrok nie dokonuje również analizy łącznego wpływu skierowania się przemysłu Unii w stronę sektora produktów wysokiej jakości oraz jednoczesnego wzrostu przywozu pochodzącego od producentów tureckich powiązanych z przemysłem Unii.
- 61 Rada i Komisja kwestionują argumenty wnoszącej odwołanie.

Ocena Trybunału

- 62 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów musi w oczywisty sposób wynikać z akt sprawy bez konieczności dokonywania nowej oceny tych elementów (wyrok z dnia 2 czerwca 2016 r., Photo USA Electronic Graphic/Rada, C-31/15 P, niepublikowany, EU:C:2016:390, pkt 52 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 63 Ponadto, również zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie wspólnej polityki handlowej, a w szczególności w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje Unii dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania, ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych i politycznych, których oceny muszą dokonać. Jeżeli chodzi o kontrolę sądową takiej oceny, musi się ona ograniczyć do weryfikacji poszanowania zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych

będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistego błędu w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy [zob. podobnie wyroki: z dnia 7 maja 1987 r., *Nachi Fujikoshi/Rada*, 255/84, EU:C:1987:203, pkt 21; z dnia 14 grudnia 2017 r., *EBMA/Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 64 Trybunał orzekł również, że ocena przez Sąd dowodów, na których instytucje Unii oparły swe twierdzenia, nie stanowi nowej oceny faktów zastępującej ocenę dokonaną przez instytucje. Kontrola ta nie zastępuje szerokiego zakresu uznania tych instytucji w dziedzinie polityki handlowej, lecz ogranicza się do wykazania, czy dowody te są w stanie potwierdzić wnioski wyciągnięte przez instytucje. W związku z tym Sąd powinien dokonać weryfikacji nie tylko materialnej dokładności przytoczonego materiału dowodowego, jego wiarygodności i spójności, ale także kontroli tego, czy te materiały stanowią zbiór istotnych danych, które należy wziąć pod uwagę w celu oceny złożonej sytuacji, i czy może on stanowić poparcie dla wniosków wyciągniętych na jego podstawie [wyrok z dnia 14 grudnia 2017 r., *EBMA/Giant (China)*, C-61/16 P, EU:C:2017:968, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 65 W niniejszym przypadku, co się tyczy zarzutu przeinaczenia, na który powołuje się wnosząca odwołanie na poparcie części pierwszej zarzutu drugiego zmierzającej do podważenia pkt 162 i 163 zaskarżonego wyroku, należy podkreślić, w odniesieniu do twierdzeń zawartych w pierwszym z tych punktów, że motywy 92 i 112 spornego rozporządzenia stwierdzały, po pierwsze, że „przemysł [Unii] został zmuszony do zwiększenia sprzedaży droższych produktów niszowych, ponieważ ich sprzedaż na rynku masowym została wyparta przez produkt przywożony z krajów o niższych kosztach wytwarzania”, a po drugie, że „większość producentów [unijnych] oferuje różne serie produktów dla różnych segmentów rynku. Droższe marki generują wysokie marże, lecz są sprzedawane w małych ilościach. W celu maksymalizacji wykorzystania zdolności produkcyjnych i pokrycia stałych kosztów produkcji przemysł [Unii] potrzebuje również sprzedaży dużych ilości w segmencie tańszych produktów. [...] Biorąc pod uwagę całościowy wzrost konsumpcji, który nie ogranicza się do konkretnego segmentu rynkowego, nie można uznać, iż zmniejszenie [unijnego] popytu stanowiło naruszenie związku przyczynowego między dumpingowym przywozem z Pakistanu a szkodą poniesioną przez przemysł [Unii]”.
- 66 Wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, pkt 162 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym istotna szkoda dla przemysłu Unii nie mogła być wynikiem podnoszonej stagnacji popytu w sektorze produktów wysokiej jakości w zakresie, w jakim popyt w Unii wzrósł we wszystkich sektorach, w żaden sposób nie zaprzecza dwóm twierdzeniom, przytoczonym w poprzednim punkcie, z którego to powodu należy oddalić ten zarzut jako bezzasadny.
- 67 Jeżeli chodzi o zarzut dotyczący pkt 163 zaskarżonego wyroku, należy zauważyć, że uzasadnienie podane w pkt 162 zaskarżonego wyroku samo w sobie wystarcza do oddalenia twierdzenia wnoszącej odwołanie.
- 68 Wynika stąd, że zarzut ten należy oddalić jako bezskuteczny. W związku z tym należy oddalić część pierwszą zarzutu drugiego.
- 69 Co się tyczy części drugiej zarzutu drugiego odnoszącej się do pkt 168–170 zaskarżonego wyroku, należy zauważyć, że w motywach 109 i 111 spornego rozporządzenia Rada stwierdziła, że występowały powiązania między przemysłem Unii a przemysłem tureckim, a także pewna integracja rynkowa w formie handlu między przedsiębiorstwami, co sugeruje, iż decyzja o dokonaniu przywozu towarów z tego kraju nie jest uwarunkowana wyłącznie ceną. Rada uznała, że przywóz z państw trzecich innych niż Pakistan nie może prowadzić do naruszenia związku przyczynowego między dumpingowym przywozem z Pakistanu a szkodą poniesioną przez przemysł Unii w zakresie, w jakim ceny produktów wyprodukowanych przez przemysł tych innych państw trzecich były wyższe względem cen produktów pochodzących z przemysłu pakistańskiego.

- 70 Co się tyczy przede wszystkim pkt 168 zaskarżonego wyroku, zgodnie z którym „fakt, że instytucje stwierdziły występowanie określonych powiązań między przemysłem Unii a innymi państwami, nie oznacza sam w sobie, że instytucje wiedziały o strategii delokalizacji w celu zastąpienia produkcji unijnej zewnętrzną produkcją”, punkt ten nie wskazuje w oczywisty sposób, że Sąd przeinaczył elementy wskazane w poprzednim punkcie w zakresie, w jakim stwierdzenie występowania powiązań między przemysłem Unii a przemysłem tureckim, a także przywozu, który nie jest uwarunkowany wyłącznie cenami, nie jest samo w sobie wystarczające do wykazania istnienia zamierzonej strategii delokalizacji w ramach przemysłu Unii, tak aby podważyć występowanie szkody poniesionej przez przemysł unijny z uwagi na przywóz pochodzący z Pakistanu.
- 71 W związku z tym zgodnie z orzecznictwem wspomnianym w pkt 62 niniejszego wyroku należy oddalić jako bezzasadny zarzut podniesiony przez wnoszącą odwołanie na poparcie części drugiej zarzutu drugiego, zgodnie z którym Sąd w pkt 168 zaskarżonego wyroku przeinaczył przedstawione mu okoliczności faktyczne.
- 72 Co się tyczy następnie zarzutu podniesionego względem pkt 169 zaskarżonego wyroku, dotyczącego również przeinaczenia przez Sąd okoliczności faktycznych poddanych jego ocenie, należy zauważyć, że w pkt 172 swej skargi o stwierdzenie nieważności przed Sądem wnosząca odwołanie twierdziła, że „w zakresie, w jakim niewielki spadek udziałów w rynku odnotowany przez produkcję [unijną] został zrekompensowany wzrostem udziału w rynku przywozu pochodzącego z produkcji zewnętrznej kontrolowanej przez przemysł [Unii], jakakolwiek ewentualna szkoda poniesiona przez przemysł [Unii] jest spowodowana nie tyle przywozem z Pakistanu, ale decyzją producentów [Unii] o skorzystaniu z zewnętrznej produkcji kontrolowanej przez nich w celu zaopatrzenia się w bieliznę pościelową o niskiej wartości i sprzedawania jej w [Unii]”.
- 73 W związku z tym i wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie w ramach tego zarzutu, poprzez uwagi wskazane w poprzednim punkcie podważyła ona związek przyczynowy występujący między szkodą poniesioną przez przemysł Unii a przywozem pochodzącym z Pakistanu.
- 74 W rezultacie zarzut ten należy oddalić jako bezzasadny.
- 75 W odniesieniu do zarzutu trzeciego podniesionego przez wnoszącą odwołanie na poparcie części drugiej zarzutu drugiego, należy uznać, że orzekając w pkt 170 zaskarżonego wyroku, iż z motywów 109–111 spornego rozporządzenia wynikało, że Rada dokonała oceny w wymaganym przez prawo zakresie wpływu przywozu odnośnego produktu z innych państw trzecich, w tym Turcji, i mogła zatem stwierdzić, nie popełniając przy tym oczywistego błędu w ocenie, że stosunkowo wysokie ceny przywozu pochodzącego z tych państw w stosunku do cen przywozu pochodzącego z Pakistanu przeczyły naruszeniu rzeczonożego związku przyczynowego, Sąd prawidłowo uzasadnił swoje rozstrzygnięcie.
- 76 Stwierdziwszy bowiem, że wnosząca odwołanie nie przedstawiła żadnego dowodu mogącego zakwestionować ten związek przyczynowy, Sąd uznał, że Rada nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, a elementy zawarte w spornym rozporządzeniu mogły wskazywać w wymaganym przez prawo zakresie na taki związek przyczynowy.
- 77 Należy zatem oddalić ten zarzut jako bezzasadny.
- 78 Co się tyczy wreszcie zarzutu opartego na braku analizy łącznego wpływu innych czynników, należy stwierdzić, że w pkt 178–181 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał powody, dla których nie było konieczne dokonywanie ich analizy, przy czym wnosząca odwołanie nie wyjaśniła w swym odwołaniu przyczyn, dla których Sąd miałby w ten sposób naruszyć prawo.
- 79 Należy zatem odrzucić ten zarzut jako niedopuszczalny i w rezultacie część drugą zarzutu drugiego odrzucić w części jako niedopuszczalną, a w części oddalić jako bezzasadną.

- 80 Z powyższych uwag wynika, że zarzut drugi należy odrzucić w części jako niedopuszczalny i w części oddalić jako bezzasadny, a także odwołanie w całości należy w części oddalić jako bezzasadne i w części odrzucić jako niedopuszczalne.

W przedmiocie kosztów

- 81 Zgodnie z art. 138 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 82 Ponieważ Rada i Komisja wniosły o obciążenie Gul Ahmed kosztami postępowania, a spółka ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) Gul Ahmed Textile Mills Ltd zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy